

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 37)

***/ Chuyện đời nay.**

Thứ Bảy, July 1/2017, Nha Trang

Bài đang viết gần xong, lại nhận thư anh "Tui", nên tạm ngưng, đọc thư bạn trước.

Điểm rất thú vị là *"chữ nghĩa lại lần, lần nữa chứng minh được cái sức mạnh của nó."*

Vo tròn bóp méo tâm tư độc giả gì cũng từ cây viết.

Đưa lên hạ xuống một điều gì hay con người nào cũng chỉ là cây viết.

Nhà văn tay trái gà không chặt, gia tài của Mẹ cấu tạo nên là cây viết; vũ khí được Thượng Đế ban cho để tự bảo vệ mình trước toàn thể cuộc đời cũng chỉ là cây viết mà thôi.

Buổi sáng thứ Bảy đẹp trời ở Nha Trang, vừa bánh mắt ra, đã nhận một lúc được 3 nỗi vui lớn:

1/ Con gái Âu Cơ theo chồng "bay" từ Dalat xuống Nha Trang thăm Mẹ ngày cuối bằng xe gắn máy.

2/ TTBG khỏi lo mệt óc theo đề tài chọn đêm nay cho quyền Tâm Bút vì đã có anh "Tui" nhảy vào "thế mạng" rồi!

3/ "Khích tướng" được ngọn bút anh Tui phải tung hoành ngang dọc "cho Chúa biết tay, cho Đời biết mặt" !

Không thể ích kỷ giữ riêng cho mình một (trong ba) cái Đẹp vừa có được nên chia xẻ lại với độc giả toàn thể lá thư anh "Tui"; viết vào lúc 8:20 PM tại Santa Ana, vượt nửa vòng trái đất, núi non ngàn dặm, để đến tay TTBG.

+ Lập lại lời Dostoievski trong bài viết 36 hôm qua:

"Con người chấp nhận cái Đẹp với không bất kỳ điều kiện nào, đơn giản chỉ vì nó là cái Đẹp".

Thư anh "Tui":

Chủ đề: "Cảm hứng từ lời "bình" của Bạn Tui."

(Trích Viết Cho Người "Đã Chết" bài 27).

***/ Lời "bình" của TTBG.**

Lại lần nữa cho thấy chữ nghĩa tác động dễ dàng phân sâu thẳm mềm mại nhất của trái tim con người.

**/ Anh “Tui” là người có bề ngoài sống động (thì, đừng quên tất mọi sales man trên nước Mỹ đều có cái chất sống động ấy);*

**/ Một người nói năng trôi chảy, không bị cà lăm cà giựt, đặt cho đối phương nhiều câu hỏi hóc búa ở lần đầu gặp gỡ (thì, cũng đừng quên đó cũng là “tài thuyết phục nổi bật trong một anh Mỹ sales man bán xe hơi hiệu Honda” --điều phân biệt hẳn với “cái tài thuyết phục học trò”, nghèo rớt mồng tơi của cô giáo TTBG);*

- Một người có kiến thức rộng (thì, đừng quên càng rộng bao nhiêu lại càng “nắm tầy thiên hạ dễ dàng bấy nhiêu!”);

- Một người đang ngồi “nói dóc” say sưa cùng anh Âu, TVân và Kiều My theo chuyện thể thời, chữ nghĩa... mà cứ bị vợ gọi telephone chầm chậm, đến cuối cùng phải cáo từ đứng lên trong buổi tiệc các câu chuyện rượu... thì phải biết anh “Tui” “chưa thuộc hết” câu thơ “bạt mạng” của Nguyễn Bính:

“Vẫn dám tiêu hoang cho đến hết

Ngày mai ra sao rồi hãy hay...”

cho dù không chối rằng anh “Tui” cũng đã thuộc làu làu nguyên bài thơ của ông thi sĩ tiền chiến, để, cũng nhiều khi “cảm thán” cái sự đời “đen hơn mồm chó” với anh Âu mà “mơ mộng mình” là kiếm khách Kinh Kha:

Kinh Kha quán lạnh sâu nghiêng bóng

Giày cỏ gươm cùn ta đi đây

Ta đi, nhưng biết về đâu chứ?

Đã dây phong yên lộng bốn trời

Thà cứ ở đây ngồi giữa chợ

Uống say rồi gọi thế nhân ơi!

Thế nhân mắt trắng như ngân nhũ

Ta với nhà người cả tiếng cười.

Người ơi, hê, người ơi!

Người đi bên ấy sao mà lạnh

Nhịp trúc ta về lạnh mấy mươi.”

**/ Vậy mà, anh “Tui” cũng có lần nhớ “má” đến “rưng rưng” giọt lệ vì “thi ca” hạng bét của TTBG thì điều đó chứng tỏ trái tim anh “Tui” vẫn còn mềm... (xèo!)*

Hân hạnh! Hân hạnh, anh “Tui” ơi!

Giọt nước mắt rưng rưng hiếm hoi đó, TTBG thấy còn giá trị hơn vạn tiếng cảm ơn hay ngàn lời khen ngợi.

[]

Sau khi đọc lời "bình" của TTBG, Tui cảm khoái vô cùng và hồng thể hồng có vài điều... tản mạn lan man.

Tản mạn thế nào để (tắm) lòng mình như hương như gió, lả lướt, bênh bồng trên hoa trên cỏ, để người đọc lãng đãng, chơi vui... vui thôi mà!

Bạn tui!

Lời phi lộ chừng như đã đủ, tui kể cho Bạn nghe chuyện xưa, chuyện bên Tàu, tui đọc đã lâu, quên quên, nhớ nhớ... kể theo phong cách của tui.

Chuyện vậy:

Thời Xuân Thu chiến quốc, tại Ấp Trâu, nước Lỗ có anh học trò tên Khâu, hiệu là Trọng Ni, hình dáng khó coi, tướng người bặm trợn, cao lớn dữ dằn, môi râu, trán trọt. Vì vẻ bề ngoài thô lỗ, xin việc chẳng nơi nào nhận.

Jobless, unemployed, Khâu buồn đời chúi đầu vào sách vở, coi việc học làm niềm vui...

Tuy nhiên, ngoại hình dẫu đê tiện nhưng tư chất thông minh, chẳng bao lâu Khâu trở thành người nổi tiếng hay chữ, quan to ngó xuống, quan bé vun vào. Khâu gặp thời được chức quan nhỏ trông coi sổ sách lúa gạo, sau đó thăng chức Uy Thư, kiểm soát dê gà...

Cả ngày cứ dê gà heo lợn trâu bò mãi cũng nản, quan nhỏ bổng thì ít, mà lộc thì không, chán, Khâu từ quan.

Các bậc nho sĩ, hiền sĩ khi rũ áo từ quan, thường lên non, lên ngàn, tìm *đường lên Thiên Thai*, nếu không gặp Thiên Thai, chí ít ra cũng như anh thi-sĩ-khiêm-thợ-cắt-tóc Phạm Thiên Thư *tìm được động Hoa Mai, Hoa Vàng*,... ngày ăn măng, ăn trúc, thơ thần túi thơ bầu rượu, tới đến ôm trăng *đánh giấc bên đồi Dạ Lan*, thật là thoát tục, thần tiên!

Khâu thì không được lãng mạn như thế, thê tróc tử phục, miếng cơm ngụm nước, cơm áo bạc tiền... nó hành cho vãi người. Túng cùng, Khâu mở trường dạy học. Giời thương, trúng mùa, sĩ tử ùn ùn kéo đến, Khâu ăn nên làm ra, tiền bạc vào như nước. Làm quan thì dở, làm thầy lại hay, Khâu có tới "tam thiên đồ đệ", thiên hạ bốc nhằng "*vạn thế biểu sư*". Khâu khoái chí, cười tồ tồ, lòi cả răng vàng, nhả cả mặt mụn.

Dạy học mãi cũng chán, cả ngày cứ "*thiên trời, địa đất, thất mát, tồn còn, tử con, tôn cháu, lục sáu, tam ba, gia nhà, quốc nước*"; suốt bữa cứ nhìn lũ "*học trò nửa người nửa ngọm nửa đười ươi*" ê a cà kê dê ngỗng "*nhân chi sơ tính bốn thiện, câu bất giáo, câu thượng... mâm*", Khâu càng thêm nản.

Buồn tình, Khâu vói lấy cái Ipad, tiện tay *turn on Youtube*, nghe giọng cụ bà Hà Thanh eo éo:

"*Lòng trần còn tơ vương Khanh Vương,
thì đường trần mưa bay gió cuốn...*".

Bản nhạc vừa dứt, đến cái giọng ong ồng của Nhan Hồi vang lên:

"*Chí làm trai đứng trong Trời Đất,
Phải có danh gì với Núi Sông*".

làm Khâu nóng cả người, bản thân nghĩ ngợi, giấc mộng Công Hầu Khanh Tướng, Danh Phận, Núi Sông, tưởng đã tàn phai theo năm tháng, không ngờ sống lại, mạnh mẽ hơn bao giờ. Niềm ước mơ sâu kín "*dưới một người, trên vạn vạn người*" cháy bỏng trong lòng Khâu. Mà đã vậy thôi sao, lại còn nào bổng, nào lộc, kẻ hầu người hạ, một bước lên xe, một bước xuống ngựa, party, yến tiệc, dê béo rượu nồng, gái gú bao la, chân dài tới nách.

"*Ôi thôi! One life to live, live như thế mới nên live, còn không thì chết mệ đi cho rồi!*" Khâu lâm bầm chửi thề!

Tối đó Khâu trần trọc trắng đêm, phương Nam có ông Bằng Phong đêm đêm trần trở vì Tổ Quốc, Quê Hương; phương Bắc có Khổng Khâu trọn năm canh thao thức vì công danh, gái gú.

Sáng ngày, Khâu quyết định, treo bảng "closed" to tổ bố trước cửa trường, mang theo 72 tên học trò loại giỏi, "thất thập nhị hiền", lên đường đi tìm Công Danh.

Thầy trò vui vẻ ra đi, vừa đi vừa hát "*đường trường xa con chó nó tha con gà...*", hồ hởi phấn khởi, khí thế vô cùng.

Ngày qua ngày, đường thì xa, công danh không vừa tay hái, cơm gạo hao hụt, tiền bạc vơi dần, nay thì nước Vệ, tuần sau nước Yên, tháng trước nước Tần; chẳng nước nào muốn chứa, chẳng ông vua nào muốn tiếp.

Thầy trò đi rạt cả chân, mòn cả dép, áo quần toi tả, so với Cái Bang thì cũng... rách bần như Hồng Thất Công.

Sau nhiều ngày đói khát, rau cháo cầm hơi, Khâu và bọn đệ tử đến nước Tề. Trong thành có tay hào phú nghe tiếng Khâu, bèn kêu cả bọn vào nhà, bố thí cho một ít gạo tẻ... Ôi thôi! Nói sao cho hết nỗi vui mừng của thầy trò Khâu!

Sau cái màn cảm ơn, cảm lợn, cả bọn kéo nhau về phía bìa rừng hạ trại, bày tiệc liên hoan. Khâu phân công nghiêm túc, rạch ròi: *cái đám Tử Cống, Tử Hạ, Tử Lộ... dẫn bọn đàn em lau nhau vào rừng hái rau, hái nấm. Còn việc củi lửa, nấu cơm là phận sự của Nhan Hồi.*

Giao việc nấu cơm cho Nhan Hồi là sự tính toán đầy trí tuệ, bởi Khâu biết rõ từng đũa học trò, cái bọn Tử, Tử hái rau kia chỉ 50/50, tốt xấu có thì có lúc; chỉ Nhan Hồi theo Khâu từ khi còn mặc quần thùng dít, đầu còn 3 vá, tính tình chân thật, mà lại là trưởng tràng, thời buổi gạo châu củi quế, giao cho Hồi việc thổi cơm là đúng người đúng việc, đảm bảo chả mất đi đâu một hạt gạo nhỏ.

Khâu yên lòng.

Phân công xong, Khâu tà tà nằm võng đong đưa, nghĩ đến tí nữa đây, cơm chín, rau nóng, ngon phải biết! Khâu hứa với lòng cố ăn thật nhanh, dăm ba bát, cho bỏ những ngày đói khát...

"*Phong tiêu tiêu hề... gió hiu hiu thổi*", Khâu thiếp đi lúc nào chả biết.

Bỗng tiếng cộp cộp đánh thức Khâu dậy. Mũi Khâu phập phồng vì mùi thơm của nồi cơm chín tới, tỏa khắp không gian.

Khâu hé mắt nhìn quanh, một hình ảnh đập vào đôi con ngươi mà đầu có chết Khâu cũng không thể tin được: Khâu thấy *Nhan Hồi mở vung, xoay đầu nhìn chung quanh, mặt la mày lét, gian xảo vô cùng, rồi từ từ cho tay vào nồi com, xoắn đi một vòng, vo từng viên com nhỏ, bỏ vào mâm, nuốt vội nuốt vàng.*

Khâu buồn vì nồi com hao hụt, và đau khổ vì bao nhiêu kỳ vọng đặt vào Nhan Hồi tan thành mây khói.

"Nó dám lừa thầy dối bạn. Chúa Phật ơi xuống đây mà xem thằng đại đồ đệ, thằng trưởng tràng lại có thể đốn mặt thế sao? Mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, còn sai chạy, còn oan vào đâu được. Khốn nạn! Thật là khốn nạn!"

Khâu buồn bã nằm im.

Lúc đó bọn Tử Lộ mang rau về, chúng cười nói rộn ràng, chia nhau đĩa nhặt, đĩa rửa, rau nào luộc để riêng, rau nào ăn sống, làm salad thì cho vào thau trộn. Tử Cống ao ước có miếng thịt bò thái mỏng, xào cháy cạnh, hành tây cắt sợi, nêm tí *fish-sauce* của dân An-Nam, ăn chung với rau thì ngon bá-cháy, "*ngon... tuyệt cú mèo!*" Bọn đệ tử vui vẻ nói cười, Khâu vẫn buồn bã nằm im.

Khi bữa cơm đã dọn ra, chúng đệ tử khoanh tay mời Thầy soi cho nóng, Khâu uể oải cầm bát com lên và nói:

"Sau những năm tháng '*ai bao năm từng lê bước nơi quê người,*' thầy trò ta đã trải qua nhiều gian nan đói khát, hôm nay cầm bát com trắng, chợt '*xa quê hương nhớ Mẹ già*', Thầy muốn cúng bát com này để tưởng nhớ đến Mẹ, các đệ tử nghĩ xem có nên hong?"

Chúng đệ tử đồng thanh reo hò:

"Nên lắm".

Duy chỉ có Nhan Hồi là trầm ngâm xa vắng và nói rằng "*không nên*".

Hồi bậm:

"Thưa Thầy, lúc mở vung xem com chín chưa, có cơn gió mạnh thổi đến, bụi bặm và lá cỏ bay vào, không kịp đập lại, con thò tay vào xoắn một vòng, định bỏ đi, nhưng số com bần đó bằng một phần ăn của một người, bỏ thì phí quá, trong khi nhiều người đang đói, con ăn hết và kể như con đã ăn phần com của mình. Giờ chỉ xin ăn phần rau mà thôi."

Nghe xong, Khâu cứng người như Từ Hải chết đứng, than thảm:

"Trời ơi! Trên đời có những sự việc mà MẮT TA THẤY, TAI TA NGHE, MŨI TA NGŨI, cũng chưa chắc là đã đúng. Chao ơi! Suýt tí nữa là ta đã nghi oan cho Nhan Hồi của ta rồi!"

(Peter Phạm).

□

***/ Lời “bình” của TTBG:**

Hiểu rồi! anh “Tui” ơi.

Người thông minh không nói cũng hiểu!

TTBG-tui hơi bị “chậm tiêu”, nhưng đọc riết lá thư, rồi cũng hiểu những “tín hiệu” anh Tui truyền đạt.

-Cảm ơn Thiên Địa đã “giữ” lại cảnh-hoa-đẹp-anh-Tui cho Vườn-Hoa-Tâm-Bút-của-tui!

(Trần Thị Bông Giấy

(Bài viết xong tại Nha Trang, 2 giờ trưa July 1/2017, thứ Bảy.)

[]